

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 339. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm9768/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

See dig omkring kun i din egen Alder!
 See dig kun om i Mark og Eng og Skov,
 Hvor Blomsten visner og hvor Lovet falder,
 Hvor Agren sures af den skarpe Vov!
 Den blinked nys i Solens Skin som Guldet,
 Dens Glimmer svandt og atter nu i Muldet
 Udstrøes Sæd til Bævt og Bram og Fald.

Lad Diet stirre i dit eget Indre!
 Kom Tankerne og Dnskerne ihu!
 Har Berelen du kunnet der forhindre?
 Er det som loed ikke Skygge nu?
 Hvi vil du da din Sjæl unyttig plage
 For ret at lære af de gamle Dage:
 Forsængeligt er Alting under Soel?

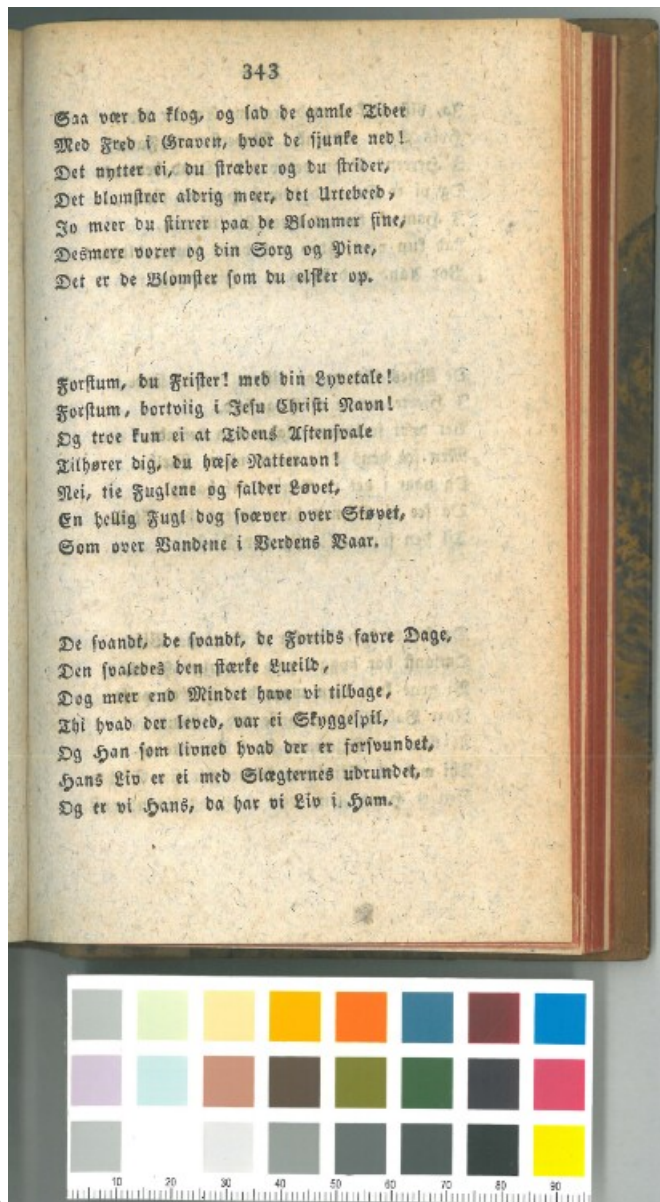
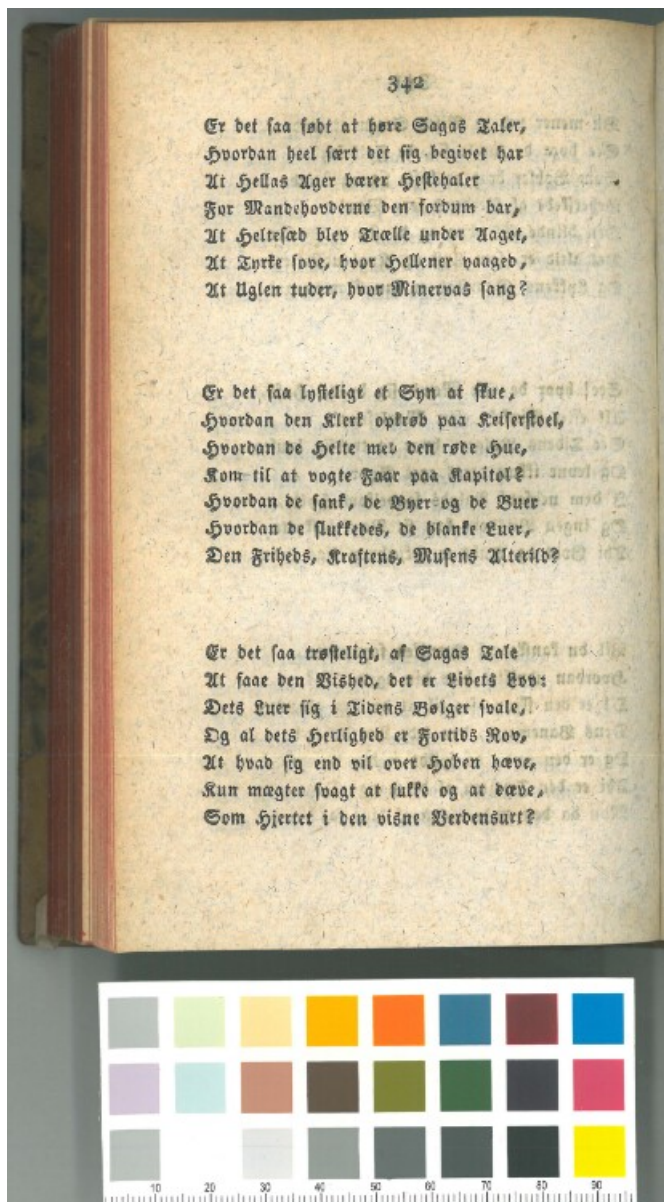
Wil du kænsee dig inedig selv bedrage,
 Tilbrømme dig, hvad ei du vaagen har,
 En mægtig Nød af stolte Levedage?
 D! vorder du ei Daarligheden vaer?
 Wil Styrke du og Liv af Skygger laane,
 Du og med dem maa bløde, blegne, vanne,
 Med hvem du lever maae du ogsaa døe.

Du mener vel de Bises Steen at finde;
 See hvor de tumle sig, de Folkesærd
 Som Gobler brat de løfte sig og svinde,
 Heberkede af Verdens søre Nær!
 Den blinde Skjæbne og de stærke Drifter
 Det altid er, som Lust og Kval udskifter,
 Og Hylfens Daarskab er kun Daaren ged.

See! hvor de vise Mænd sig bygge Huse,
 Alt efter Vinkel, efter Maalesnor!
 See Livens Bølger, hvor de trodsig bruse,
 Og leve ikkun deres eget Spor,
 I dem nedfank Palads-saavelsoer Hytte,
 Og ingen Wiisdom kan sit Værk beslytte,
 Thi Godt og Dndt er Skjæbnen lige hært.

Wil du kænsee af Kroniken fornemme
 Hvordan udfillet blev din egen Dd?
 D! er den Sjan, see til at du kan glemme,
 Dens Banemand, den lede Beretvold!
 Og er den end, da skuldt er din Umage,
 Thi er den Frugten af de mange Dage,
 Mon da den ændres kan af dine faa?

Ja, vist vi kan med fromme Kænder leve,
 Hvis Støv nedfaldt i Moderkædets Favn;
 I Herrens Navn det var de Daad bedrevne,
 Og vi er Eet med dem i Herrens Navn,
 I Ham vi tør os deres Liv tilægne,
 Lad kun vort Støv med deres bløde, blegne!
 Vor Kænde med deres er i Himmerig.

De Bises Steen, o! vist er den at finde
 I Hjerteraaerne af Sagasjæld,
 Vel dybt forborgen ligger den derinde,
 Men fra dens Leie risler ud et Bæld,
 Og naar i det vi Dinene vil bade,
 Da see vi Stenen hvor vi end har Stæde,
 Til den forvandler sig vor Dristeen.

Da see vi det, hvorfor al Verdens Vise
 Omsonst har bygget paa et varigt Huis,
 Vi gene kan, men maae dog Herren prise
 Naar Babelstaarne synke ned i Grus.
 Al Gru for Skjæbnen sig i Intet taber,
 Thi med os Skjæbnen kvaaler for sin Skaber;
 Den er Hans Arm, den er Hans Kændeput.

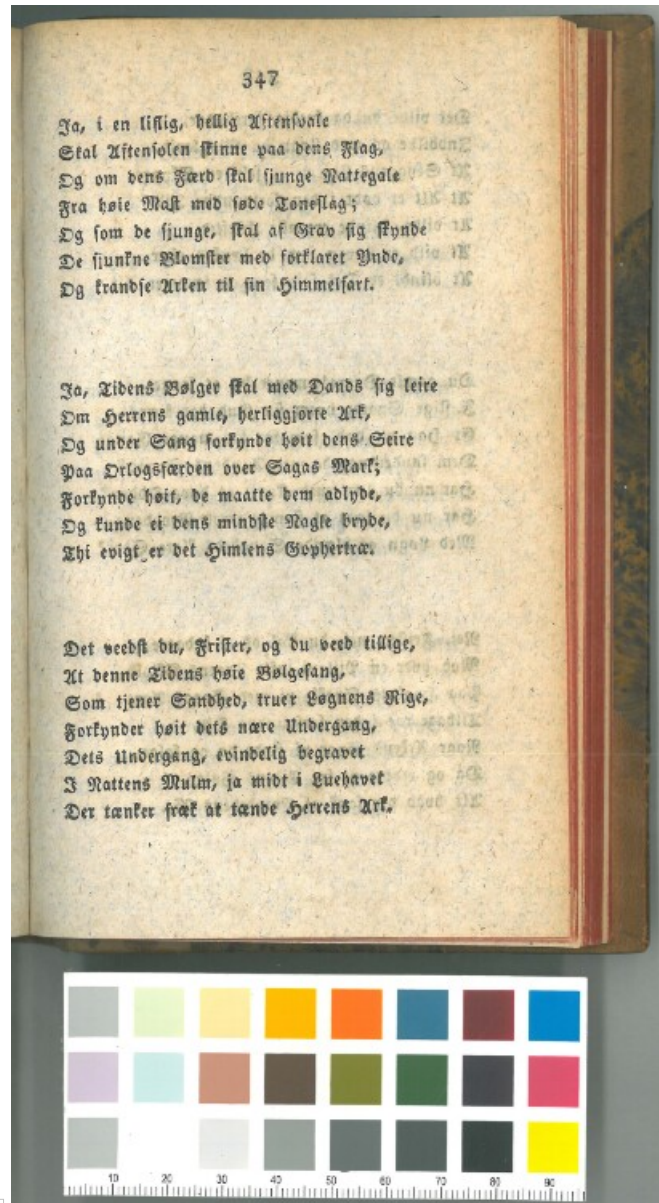
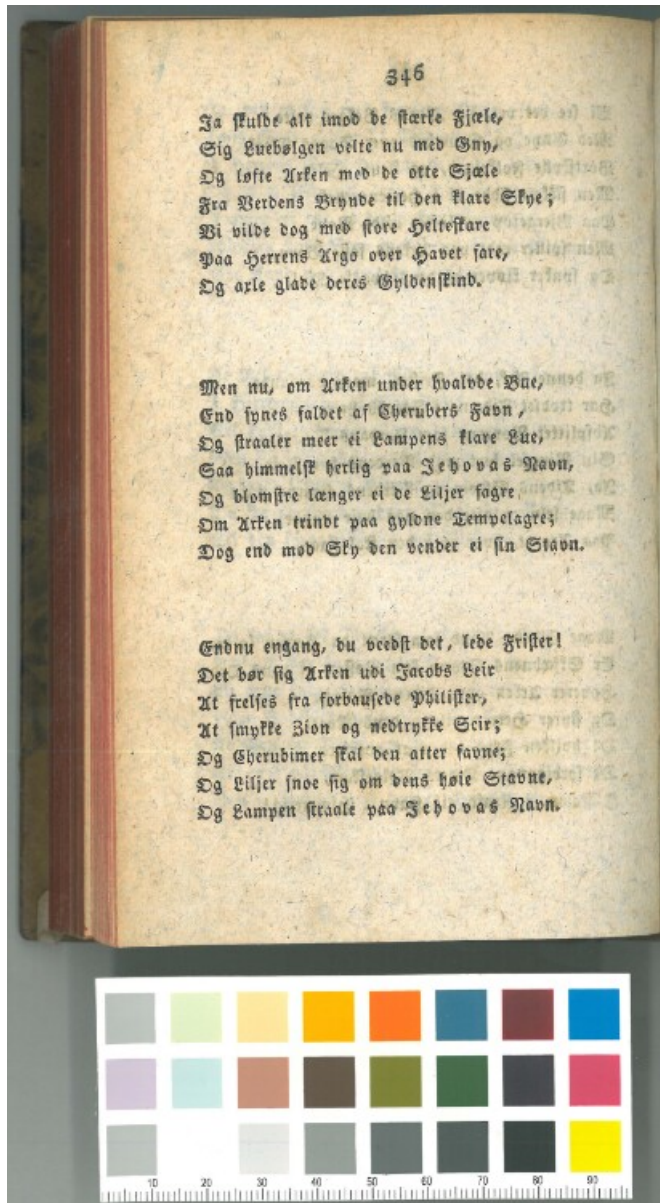

Vi see det vel, sig Livens Bølger velte
 Med Gude og Grundhed over Sagas Mark,
 Bortkyle Følgesæd, og Hvide Helte,
 Men sikkert sidde vi i Herrens Ark,
 Paa Hjergetop os løfste vilde Bøve,
 Men spiller mat paa Ardens faste Bøve,
 Og synker Kjøvet af dens hvassle Kist.

Ja denne Ark, det, Frister, maae du fænde
 Har trodset Liden i Jacobs Veir,
 Adspiltet Boverne som Jordans Bænde,
 Sin Bimpel sørt mod Verdens fure Veir,
 Ja, Livens Strøm og Verdens Hvirvelvinde
 Maae selv opløste den paa høie Linde,
 Paa Ararat, hvor evig den skal staae.

Maae Livens Kænde som Træl da Herren seige
 Er Skjæbnens Storm kun Røllen af hans Ord;
 Hoverer Arken over Livens Bølge,
 Og styrer Herren viselig dens Roer;
 D! hvilken Fryd i den at overfare
 De forbigangne Livets Bølgeskare,
 I Kamp, i Kraft, til Havn i Himmerig!

Det vilde du da snedig forebygge,
 Indbilde os med Logn og Sjoglevid,
 At Skyggens Legeme er selv en Skygge,
 At Alt er dødt i den forfærdne Tid,
 At vilde, blinde ere alle Kræfter,
 At vild er Koven som de lænkes efter,
 At blindt er Det, som seer og tæmmer Alt.

Du gamle Daare! mener du at fange
 I flige Snarer hvem sin Gud har kjær?
 Er han nu død, som før saa mange Gange
 Dem sonderkuggede med Kædens Sværd?
 Har nu du lært med Kunst at døve Ødden?
 Har nu du lært at slaae imod Brodden;
 Med Logn at blænde Sandheds klare Soel?

Nei, Frister, nei, du skal os ei bedaae
 Med hver en Piiil vi løfte Troens Skjold,
 Paa Haabets Snekke vi med Sagas Kare
 Tilbage roe i den forfærdne Tid,
 Naar Arkens Spor vi finde da og følge,
 Da og erobre vi saa Tidens Bølge,
 Alt hvad der sank af Evighedsens St.

O Danmark! o, lad du dig opballe!
 Indvie din Lund til Rattergalens Slag,
 Du er den eneste, som paa sin Snekke,
 End fører Arkens gamle Flag,
 Ja, af, desværre! du har tabt din Floade,
 Men paa din Phønix og paa dine Baade
 Dog vaier end den gamle Dannebrog.

Rom Moder, kom! med Phønix vil vi stævne
 Ud paa saa ridderligt et Vikingskrog,
 Ei Liv vi vil i nogen Fiende lede,
 Som driver Spot med gamle Dannebrog,
 Den blev til Kamp mod Hedninger os givet,
 Og ved dens Syn hver Hedning mister Livet,
 Naar kun den vaier over kristne Fjolk.

Kom, Moder, kom! vi Arkens Spor vil følge,
 Der er saa lidligt og der er saa lyst,
 Utrøddig følger sig hver Tidens Bølge,
 Hvor Phønix svømmer med sit hvide Brest,
 Da med det Nye forener sig det Gamle,
 Alt hvad som levede, skal sig forsamlе
 Til Seiersfangen under Dannebraag.

Rom Moder! lad mig ei forgjæves kalde,
Dg minde dig om gamle Aar og Aag!
Alt længe kaldtes jo af dine Skjalde
Sortladne Hav din Wei til Roes og Magt
Dg Dannebraag dig hyder vist at bømme
Det er paa Vandens og paa Tidens Strømme,
Du vinde skal din rette Roes og Magt.

Naar da med dem, som end i Tiden sove
Vi sunge høit paa Daners gamle Mark:
Dig, store Gud! for Miskundhed vi love,
Da løfter høit igien sig Herrens Axt,
Da heiser Luul sit Kongeslag ved Høge,
Da spænger sødt den liden Fugl i Bøge,
Da sjunger Spænnen over Høstjerd.

Pod, Moder, dig kun aldrig det forstrække
At dine Ege er nu ingen søst;
At hoiæ Fjeld ei længer dig vil række
Sin ranke Gran i Vennevold til Mast!
Foruden Ege og Gran kan Herren bygge,
Dg Ege med Gran ubi Hans Vingers Efygge,
Naar Han kun vinker, vore op saa brat.

